

EM LỊCH SỰ EM LỄ PHÉP.

Hầu hết các bậc cha mẹ đều muốn con cái mình hiểu biết lịch sự. Đó là sự lễ phép ân cần đối với mọi người. Thường thường điều đó đến với trẻ rất là dễ dàng vì một đứa trẻ hiểu biết lễ phép đều do ảnh hưởng của cha mẹ em. Lịch sự ở đây có nghĩa là những hành động lời nói mà chúng ta muốn các em phải làm và xã hội chấp nhận.

Người mình thường dạy cho trẻ biết vòng tay cúi đầu chào người lớn và “ạ” khi có ai gọi đến tên. Trẻ con ở đây thì không thấy như vậy. Có người cho rằng vòng tay cúi đầu trông có vẻ khúm núm thế nào ấy, cho nên hầu hết đều tập cho em nói “hello” và đưa bàn tay nhỏ nhỏ vẫy nói “good bye” và quên đi cái vòng tay cúi đầu căn bản mà hầu hết các bậc cha mẹ của chúng ta đã dạy cho mình và mình đã dẫn dạy cho các con.

Cái vòng tay cúi đầu có khúm núm hay không đó là do tâm tính của con người có bạc nhược hay không. Bạn thường xem phim tàu, phim nhật, thấy kiếm sĩ rạp mình lạy thầy học, rạp mình chào kẻ thù trước khi lâm trận, hẳn chúng ta không ai cho rằng như thế là khúm núm cả mà còn thấy là trong tư thế đó có cái gì khiến chúng ta phải kính trọng.

Thảo đi quá xa vấn đề một chút để chúng ta thấy rằng cái vòng tay cúi đầu võ lòng của trẻ con trong tư cách khi gặp một người lớn tuổi không phải là xấu là quê là cô hủ như một số người đã suy luận. Thảo cho rằng đó là bài học võ lòng căn bản cho một đứa trẻ trở nên lễ phép ân cần đối với mọi người về sau này.

Người tây phương thường tập cho các em nói “how do you do”, “excuse me”, “sorry”, “thank you” và đó cũng là bài học căn bản của họ vậy. Tuy nhiên dạy cho trẻ biết vòng tay cúi đầu hoặc nói “sorry”, “thank you”, thật sự chưa hẳn là những bước đầu tiên mà điều quan trọng nhất là dạy cho trẻ biết yêu thương mọi người. Nếu một đứa trẻ không biết yêu thương mọi người quanh mình thì em quả thật khó mà học được những điều lễ phép lịch sự cho đâu chỉ là những điều võ lòng như đã nói ở trên.

Đối với trẻ ở lứa tuổi còn nhỏ, ba, năm, sáu tuổi nếu chúng ta bắt buộc em lúc nào cũng phải lịch sự lễ phép thì cũng là quá đáng. Trường hợp trẻ cảm thấy bệnh, mệt hoặc đói bụng chúng ta cũng phải giảm

cho em những điều ràng buộc đó. Lẽ dĩ nhiên trong những trường hợp như vậy em vẫn thường hay quên chào chú chào bác mà chỉ nghĩ đến cái miệng hoặc cái đói bụng của em. Mẹ hẳn đồng ý chứ?

Trẻ em học bằng cách bắt chước người lớn, có nghĩa là cha mẹ làm gì, người lớn làm gì và bạn bè làm gì trước mặt em, em đều lặp lại y như thế. Nếu trong gia đình ai cũng xưng hô theo đúng thứ tự trong gia đình thì em cũng sẽ theo đó mà gọi. Vì thế cho nên cha mẹ thường xưng hô với nhau là “Bố Mẹ” trước mặt các con là vậy. Thảo vẫn còn nhớ, con gái đầu của mình đã không ngần ngại khi gọi mình là “chị Q...” và ông xã mình là “anh K...” khi nghe mọi người chung quanh gọi như thế. Em chỉ bắt chước thôi. Vì thế bạn nên tập cho các em xưng hô với nhau theo thứ tự trong gia đình hoặc các em có thể xưng tên với nhau cũng vẫn lịch sự lễ phép và dễ thương. Nên khuyên các em tránh dùng chữ “tôi” nhạt nhẽo và có vẻ trịch thượng - đối với người lớn cũng như với bạn bè đồng lứa tuổi - “mày tao” chỉ dành cho người lớn dùng trong trường hợp rất thân mật đối với bạn thân mà thôi. Và theo thiên ý của Thảo trẻ con cũng tránh và bạn nên cần nhắc nhở em là “không nên xưng hô mày tao như thế” và bạn cần nghĩa cho em hiểu là tại sao. Vì em có thể thắc mắc rằng tại sao Bố lại tay bắt mặt mừng “mày mày, tao tao” với ông bạn lâu năm mới gặp nhau, mà em thì không được xưng hô như thế với bạn em và với anh chị em trong gia đình.

Một điều quan trọng nữa là bạn luôn luôn khen ngợi em khi em tỏ ra lịch sự và lễ phép. Ngược lại bạn không nên luôn luôn chỉ trích em nếu em tỏ ra thiếu lịch sự đôi chút. Bạn chỉ thỉnh thoảng nhắc em, khuyến khích em - khuyến khích chứ không phải phê bình em. Khen ngợi và khuyến khích là hai điều cốt yếu để bạn thành công trong việc dạy em trở nên người lịch sự và lễ phép.

Bạn tránh không nên thúc đẩy em đến chào một người khách lạ. Ví dụ như: “Con đến chào Bác đi con”. Em chắc chắn sẽ nín lấy vạt áo Mẹ, núp sau lưng Mẹ và không nói được gì cả. Tốt hơn hết là bạn cứ nói chuyện với khách tự nhiên đừng để ý đến em. Rồi bạn sẽ thấy em bình tĩnh và có thể em sẽ nói chuyện và chào hỏi khách mà không cần bạn phải thúc giục.

Mẹ và con German shepherd.

Quanh bàn ăn trong gia đình là nơi em học được rất nhiều về phép lịch sự cùng sự lễ phép. Mẹ sẽ tập cho em là người sau cùng ngồi vào bàn ăn khi Bố Mẹ và các Anh Chị đã ngồi vào chỗ mình. Em sẽ được nghe Mẹ mời Bố dùng cơm, Anh Chị mời Bố Mẹ dùng cơm. Em sẽ được nghe Bố nhắc Anh đừng húp canh

chiều khi ngọn đèn được thắp sáng trên cao và mọi người đều tề tựu đông đủ.

sùm súp hoặc vừa nhai vừa chấp. Em sẽ được thấy Mẹ gấp thức ăn mời Bố, Anh đưa muỗng cho Mẹ bằng cả hai tay, Chị xin lỗi Mẹ vì Mẹ đang nói chuyện với Bố mà Chị ngắt lời Mẹ v.v. Nếu em không được dự phần vào những bữa ăn gia đình như thế em sẽ mất đi những cơ hội học hỏi rất nhiều về những liên hệ xã hội mà chỉ thường được bàn luận quanh bàn ăn vào mỗi buổi

Good children

Dã -Thảo Quê Trần.
Tháng 09/1984

Những hình ảnh trong trang này được
“Insert” từ internet 19/01/2016

